

Ἡ Παναγία τοῦ Καζάν

θοῦντα νὰ ἐμφανισθῇ μὲ μαῦρα ἐνδύματα ἐνώπιον τοῦ Τζάρου ἢ τῆς Τζαρίνας, ἐκτός ἂν φορῇ ταῦτα διὰ τὸν θάνατον μέλους τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Τὴν ἡμέραν τῆς προσκλήσεως πάντες γευματίζουν ἐνωρίτερα, διότι ὁ χορὸς ἀρχίζει μὲν ἀκριβῶς εἰς τὰς ἑννέα, ὅλοι ὅμως οἱ προσκληθέντες πρέπει νὰ παρευρίσκωνται ἰκανὴν ὥραν πρὶν εἰς τὴν ἐπίσημον αἴθουσαν, περιμένοντες τὸν αὐτοκράτορα. Ἐκατοντάδες ἐγκλήθρων καὶ παντοίων ἄλλων ὀχημάτων ἀποτελοῦν μακρὰν σειράν, καὶ ἐκ τούτων ἐκπηδῶσιν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἄμορφοι ὄγκοι τυ-

ποίων ἐπεκράτει τὸ γλυκὺ θάλαπος ἔαρος αἰωνίου.

Εὐθύς ὡς κλεισθῇ ὀπισθεν αὐτῶν ἡ αὐλεία θύρα, οἱ ἄμορφοι ἐκεῖνοι ὄγκοι ἀποτινάσσουσι τὸ δασύμαλλον αὐτῶν κέλυφος μεταβαλλόμενοι εἰς στιλπνὰς χρυσαλλίδας. Ἡ λαμπρότης τῆς ἀνερχομένης τὴν μεγάλην κλίμακα συνοδίας ἐνθυμίζει τὰς περιγραφὰς τῶν Ἀραβικῶν Μύθων. Μακρὰ οὐραὶ δαντέλλας ἔρπουσιν εἰς τὰς βαθμίδας πορφυροῦ μαρμάρου, οἱ ἀδάμαντες καὶ οἱ σμάρραγδοὶ ἀκτινοβολοῦσι καὶ ἀνταξία τῆς τῶν γυναικείων εἶναι ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ ποικιλία τῶν στρατιωτικῶν στολῶν. Οἱ προσκαλεσμένοι παρελαύνουσι μεταξὺ διπλοῦ στίχου μεγαλοπρεπῶν ἵπποτῶν τῆς φρουρᾶς (chevaliers-gardes), ἀκινήτων ὡς μαρμαρίων γιγάντων ὑπὸ τὴν στιλπνὴν αὐτῶν πανοπλίαν. Μετ' ὀλίγον δὲ ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος συνθλίβεται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου.

Μητροπολίτης

λιγμένοι εἰς πλατείας γούνας. Μετὰ τὴν ἀποβίβασιν αὐτῶν οἱ ἀμαξήλαται, οἱ μέλλοντες νὰ ξενυκτίσωσιν ἐπὶ τοῦ πάγου, συναθροίζονται περὶ μεγάλην πύραυρα τοποθετηθέντα ἐκεῖ χάριν αὐτῶν. Ἡ τοιαύτη ὁμήγυρις εἶναι γραφικωτάτη, ἀνακαλοῦσα εἰς τὸν νοῦν τοὺς ἀρχαίους χθονοδαίμονας, τοὺς φρουροῦντας τὰ μαγικά ἀνάκτορα, ἐντὸς τῶν

τὴν πρώτην τάξιν κατέχουσι τὰ ἐπίσημα πρόσωπα καὶ πρὸ πάντων αἱ εἰκονοφόροι γραφαί, αἱ οὕτω καλούμεναι διότι ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ φέρουν εἰς τὸ στήθος ἀδαμαντοκόλλητον εἰκόνα τῆς Τζαρίνας. Αὗται εἶναι αἱ ἄγρυπνοι φυλάκισσαι τῆς ἀρχαίας ἐθιμοτυπίας καὶ τῆς ὀρθοδόξου αὐλικῆς παραδόσεως, ἐπιβλέπουσαι καὶ παιδαγωγοῦσαι τὰς νεαρὰς κυρίας τῆς τιμῆς, τὰς ὁποίας διακρίνει ἀδαμάντινον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου μονόγραμμα τῆς αὐτοκρατορίας. Ἐκ τῶν καλλονῶν τῆς Πετροπόλεως δὲν λείπει κἀμμία. Τὸ σχῆμα, τὸ βάδισμα, τὸ ἦθος καὶ ἡ λαλία αὐτῶν ἔχει ἰδιάζουσαν τινὰ σλαβικὴν χανονότητα καὶ ἀκαταδεξίαν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῶν φαίνονται βλέποντες ἀτελεύτητον ὄνειρον ἐκτεινόμενον μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων τῆς ἀπεράντου αὐτῶν πατρίδος. Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν οἱ ὁποῖοι συνωθοῦνται περὶ αὐτὰς διαπρέπουσι πρὸ πάντων οἱ ἔχοντες μέγα ἀξίωμα καὶ ὄχι μικροτέραν ἡλικίαν, οἱ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου αὐλικοὶ, οἱ ὑπασπισταὶ τοῦ σημερινοῦ, οἱ στρατάρχαι, οἱ ὑπουργοὶ, οἱ φέροντες εἰς τὴν ῥάχιν τὴν χρυσὴν κλεῖδα ἀρχιθαλαμηπόλοι καὶ οἱ λοιποὶ μεγιστᾶνες, κύπτοντες ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν